

גיליון מס' 16

פרשת "תצוה"

מאמר השבוע

מאת ראש המוסדות הרה"ג יגאל כהן שליט"א

מאמין או יודע?

כבר כתבתי בפתיחה לספר, שבזמן היותי נער האמנתי שיש בורא לעולם מתוך דבריהם של הרבנים בישיבה, מההורים, וגם מחברים קרובים. הדברים היו בליבי בגדר של "מאמין" לדבריהם, אבל לא הרגשתי שאני "יודע" שיש בורא לעולם.

תורתנו הקדושה מצווה אותנו "וידעת היום והשבות אל לבבך כי ה' הוא האלוהים, אין עוד" (דברים פד', ל"ט). פרוש ה"ידיעה", לדעת ולהבין, ממש כמו שאני יודע שיש לי כפות ידיים, שהרי אני רואה אותם ועושה בהם שימושים רבים, וכמו שאני יודע שיש את ארץ ישראל, שהרי אני חי בתוכה, כך אני צריך לדעת שיש בורא לעולם, שמחיה אותי ואת העולם כולו, בכל רגע ורגע.

כשהתחלתי ללמוד ולחפש, גיליתי שבעצם כל היקום כולו צועק אליי "יש לי בורא מדהים בחוכמתו ובכוחו העצום", ויותר מזה לא רק שהוא ברא את כל הבריאה הנפלאה שאין מספיק מילים בעולם לתאר את יופייה ועומק מורכבוּתה, אלא שהוא גם מחיה את הבריאה בכל רגע, כמו שאנו אומרים בתפילת השחר "המחדש בטובו בכל יום מעשה בראשית".

חשמל בלב?

אביא דוגמא לדבר, מפלאי גוף האדם. לפני מספר שנים בהיותי בטיול בצפון ארצנו הקדושה, התכוננתי לתפילת מנחה ביחד עם חברי, עד שגילינו שחסר לנו עשירי למניין, לפתע הגיח לעברנו יהודי שלא נראה במראהו שומר תורה ומצוות ואף היה לבוש במכנס קצר ללא חולצה. פנו אליו חברי שיואיל בטובו להשלים לנו מניין, ואז הצביע עליי ואמר: אם תוכיח לי כאן ועכשיו, שיש בורא לעולם, אני מצטרף. באותו רגע התפללתי לבורא יתברך שייתן בפי את המילים הנכונות לשכנעו ביעילות ובמהירות, הצבעתי לו על הלב ושאלתי אותו: האם אתה יודע איך בנוי הלב? הוא ענה בשלילה. הסברתי לו שיש לו ארבעה חדרים בלב, שתפקידם לשאוב את הדם מהגוף ולהכניסו לריאות, על מנת שיתחמץ הדם, ואז להחזירו חזרה לגוף. הלב פועם בקצב של שישים עד שבעים פעימות בדקה ללא הפסקה, ואז שאלתי אותו, מי מפעיל לך את הלב? את הכבד? את הכליות? הבחור לא ממש ידע לענות לי על השאלה, וענה: אף פעם לא חשבתי על זה. הסברתי לו שיש נקודה בלב, שמגרה את הלב לפעום ע"י מכות חשמל קטנות, ולכן כשאדם מקבל דום לב חלילה, נותנים לו מכות חשמל על מנת להחזיר את פעימות הלב בחזרה.

ובאמת, שעד היום אף אחד מהמדענים לא יודע להסביר מה גורם לנקודה הזאת לשחרר פולסים חשמליים לגרות את הלב להמשיך, אבל אנחנו יודעים שבורא עולם בכוחו הגדול הוא זה שנותן את ההוראה לנקודה הקטנה שלב לבנו לגרות את הלב להמשיך לפעום. ואם אתה יהודי יקר רוצה לשמוע איך

שהבורא מפעיל אותך, כל שעליך לעשות הוא, להקשיב לדפיקות הלב שלך, כך סיימתי את דברי. הבחור שהיה המום מהמידע שנחת עליו, פשוט ברח מהמקום...

"מבשרי אחזה אלוה", כדי לראות את הבורא צריך פשוט להתבונן ולהקשיב לגוף שלנו, דרך העיניים, שהם המצלמה המשוכללת ביותר בתבל, עם ראיית יום וראיית לילה, ועם אפשרות לראות בארבעה מימדים, ובצבעים נפלאים ומגוונים ועוד. עד שכתב על זה החזון איש ע"ה בספרו אמונה ובטחון שאם בכל הדורות ינסו החכמים להבין את חכמת העין, לא יצליחו להבין את נפלאותיה. ואם נתבונן נמצא שהבורא יתברך יוצר מיליארדים של זוגות עיניים בכל דור ודור.

החיישן הכי משוכלל בעולם

עוד דוגמא טובה לפלא העצום שנקרא גוף האדם, היא האף, שבכל נחיר ישנם עשרה מיליון קולטני ריח שמצליחים להעביר למוח עד עשרת אלפים סוגי ריחות שונים, ומוח האדם מסוגל לזכור את כולם ולהבדיל בניהם, למשך שנים רבות. ולכן ציוו עלינו חכמים לברך על הדברים שמפיצים ריח טוב, כדי שנדע גם דרך חוש הריח לגלות את הבורא יתברך וחכמתו הנפלאה.

המחשב המשוכלל ביותר בעולם

כך גם בכל אברי הגוף, אפשר להתבונן ולגלות גאונות עצומה בכל אבר ואבר בגוף האדם, בגמישות המיוחדת שיש בו, ובמיקומו בדיוק במקום הנכון, כדי שהאדם יוכל לתפקד ובמיוחד במוח האדם. שמעתי בשם מדען ידוע, שבארה"ב ישנם שלשה מחשבי על שמנתחים את כל הנתונים הביטחוניים הכלכליים והסטרטגיים של 250.000.000 תושביה, ואלו המחשבים הכי משוכללים, הכי סודיים, והכי גדולים בעולם. "ואפילו אם נחבר את שלושת מחשבי העל שיש לממשלה שם ביחד, לא נצליח להפיק את מה שמייצר מוח של אדם אחד, ברגע אחד, שהרי ברגע אחד גם חושב, גם מדבר, וגם נותן הוראה לגוף ללכת או לרוץ, ובו בזמן לשמור על שיווי משקל נכון וכל זה כשכל מערכות הגוף הפנימיות שכוללות את מערכת העיכול, וויסות האוכל והויסומי נים לכל חלקי הגוף, חמצון הדם ע"י הריאות, ניקוז הרעלים ע"י הכליות, ועוד מערכות רבות שממשיכות לעבוד בו זמנית. ואם נשאל את עצמנו מי ברא את המחשב האדיר הזה שנקרא "מוח", שהוא הרבה יותר מתוחכם מכל המחשבים שבעולם, תשובתנו תהיה: מיהו חכם מאוד שהוא הרבה מעבר להשגתנו והבנתנו.

המשך בעמוד אחרון

זמני כניסה ויציאת השבת

הזמנים לפי לוח "אור החיים"

ת"א	י-ם	חיפה	ב"ש
17:11	17:14	17:11	17:13
18:05	18:02	18:03	18:05
18:44	18:40	18:40	18:43

בירושלים: לנתיבות 40 דקות 16:54

לעלוני נשמת
סול בת לונה

ויצחק בן ויקטוריה

לרפואת

חיה שושנה בת מרים

להצלחת

שמעון שימי בן עליזה

ניתן לתרום להפצת העלון ולהקדיש לעלוני נשמת\ לברכה\ רפואה\ הצלחה בטל: 03-8000770

בתרומה של 250 ש"ח אתם שותפים בהפצת העלון ב: 12,000 עותקים

שאלות ותשובות ממורנו הרה"ג יגאל כהן שליט"א

הלכות שבת

שאלה: האם מותר להטמין בקבוק בכלי שני עם מים רותחים?

תשובה: בשו"ע ס' רנז' סו' פסק שמותר להטמין דבר צונן, אפילו אם כוונתו לחממו, ובלבד שלא יטמין בדבר המוסיף הבל.

ולכן מצד הטמנה, מותר להטמין את הבקבוק במים חמים, ואפילו אם מטמינו כולו, ובבית יוסף ס' רנח' הסביר, שהמים החמים נחשבים כדבר שאינו מוסיף הבל, מפני שהולכים ומתקררים.

ובסימן שיח' סעי' יג' פסק במפורש שמותר ליתן קיטון של מים בכלי שני שיש בו מים חמים, מפני שכלי שני אינו מבשל.

בסיכום, מותר להטמין בקבוק של תינוק בכלי שני שיש בו מים חמים, ואין בזה משום הטמנה ולא משום בישול.

שאלה: האם מותר לחמם רוטב שנקרש בשבת?

תשובה: בסימן שיח' סעי' טז' פסק שמותר לחמם בורקס בשירי ליד האש אף על פי שהשומן שנקרש חוזר ונימוח, דהיינו אפילו שלאחר זמן השומן הופך לנוזל ויש בישול אחר בישול בלח, מכל מקום כיון שכשמיניח אותו סמוך לאש הוא נחשב כיבש, הרי זה מותר.

ולכן אוכל שנקרש (לא קפוא), ונתבשל כבר כל צורכו מותר לחממו על גבי הפלטה בשבת.

והיינו דווקא ברוטב שנקרש, אבל נוזל שהוקפא אסור לחממו בשבת מפני שנחשב נוזל גם בזמן היותו קפוא, ויש בזה משום בישול.

שאלה: מיחם של מים חמים שהפסיק לעבוד בשבת, האם מותר להעביר את המים בעודם חמים לסיר שעל גבי הפלטה?

תשובה: אם כבר נתקררו המים פחות מיד סולדת בהם, דהיינו שיכול לנגוע באצבעו במים, ואינו סולד מהם שוב אסור להעבירם על גבי הפלטה, משום שיש בישול אחר בישול בלח.

אולם אם המים עדין חמים שהיד סולדת בהם, יש אומרים שאם יעביר אותם לכלי שני שוב יש בהם משום בישול, ואפילו שהיד סולדת בהם, ויש חולקים שכל שהיד סולדת במים אפילו בכלי שלישי אין בהם משום מבשל.

וכדאי שיקרב את השפה של המיחם אל הסיר, וישפוך ישירות ללא מגע של אויר חיצוני ואז יש מקום להקל.

יש עוד צד להקל בזה, ישנם פוסקים (החיד"א וכף החיים) שסוברים שמים נחשבים כמצטמק ורע להם, ואין בישול אחר בישול.

למסקנה, יקח את המיחם ויקרב אותו לסיר וישפוך לתוכו את המים החמים ויניחנו על הפלטה.

שאלה: האם מותר להניח על הפלטה תבשיל שיש בו רוטב ולשומרו שלא יגיע ליד סולדת בו, אלא רק יתחמם מעט?

תשובה: נחלקו בזה רבותינו הראשונים האם מותר להניח דבר שאינו מבושל סמוך לאש על מנת שיתחמם מעט עד פחות מיד סולדת. ופסק מרן בשו"ע ס' שיח' סעי' יב' להחמיר שאם התבשיל יכול להגיע ליד סולדת, אסור להניח שם אפילו מעט, גזירה שמא ישכח. ואולם בנידון דידן יש להקל משום שיש בזה עוד ספק שמא הלכה כהרמב"ם

והרשב"א, שאין בישול אחר בישול בלח, ויש בזה ספק ספיקה, ספק ראשון שמא הלכה כרש"י שאין לחשוש שמא ישכח, ואם תאמר שהלכה כהתוספ' להחמיר אולי הלכה שאין בישול אחר בישול אפילו בלח.

לכן מותר להניח על גבי הפלטה תבשיל שיש בו רוטב, ובלבד שיעמוד על המשמר שלא יגיע הרוטב לחום של יד סולדת, ויקפיד לבדוק בתחתית הסיר שפעמים שלמטה כבר התחמם ולמעלה עדין קר.

אקטואליה בפרשה

מאת הרב אליהו עמר שליט"א

כבוד הזולת

בפרשתנו אנו מוצאים בהרחבה רבה על שמונת בגדיו של הכהן הגדול

כל בגד נועד לכפר על חטא מסויים, המעיל ופעמוניו נועדו לכפר על חטאי הלשון והציץ על מצח אהרון נועד לכפר על עזות פנים.

בן אדם לחברו זה אחד הדברים שמעוררים מידת הדין קשה מאוד בשמים. ולכן גדולי ישראל היו מאוד זהירים בבן אדם לחברו ובפרט במה שקשור בין

אדם לרעייתו. הגאון רבי אהרון לייב שטיינמן שליט"א היתה לו חומרא בפסח לשאוב מים לחבית קודם החג וממנה להשתמש במהלך הפסח.

שנה אחת אמרה לו רעייתו הרבנית תמר ע"ה שהמים בחבית נפסלו. תגובת הרב היתה, לא נורא זה בסה"כ חומרא ועתה נשתה מים מהברז.

ומאז לא השתמשו בחבית בפסח. חלפו 10 שנים הרבנית נפטרה ובפסח לאחר מכן ביקש הרב חבית עם מים

לפסח. תמהו בני ביתו אבל אמרת שזו רק חומרא וכבר 10 שנים איננו משתמשים בחבית.

השיב להם הרב אם הייתי שנה לאחמ"כ חוזר לשנות מים מן החבית הרבנית

הנהגות מרן

רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל

מרן נהג לספר על "קצות החושן" שקנה מהלכים

בין כל לומדי הישיבות, והוא ספר יפה וחביב בעיניהם, ואילו ספר "נתיבות המשפט" אינם

נלהבים אחריו כל כך, והיה כואב לו להגאון בעל נתיבות המשפט מדוע כל בני התורה מחבבים את

הקצות יותר מהנתיבות, כשנפגשו פעם שניהם יחד אמר לו הנתיבות לקצות, שמא תסביר לי רבי

אריה מדוע ספרך יותר חביב מספרי? וכי אתה יגע בתורה יותר ממני? ויען לו, היאך סדר כתיבתך

ואיך אתה מחדש חידושיך? ענה בעל הנתיבות, רגיל אני לעלות על יצועי בסביבות השעה אחת

עשרה בלילה, ובשתיים אחר חצות אני קם בכוחות רעניים באין מפריע ויושב לומד וכותב,

ולמחרת מה הינך עושה? אני ממשיך במקום שעצרתי, ולומד סעיף נוסף ועוד סעיף. "ואני לא

כך" השיבו הקצות, ביום ראשון אני יושב וכותב, ולמחרת אני מוחק את מה שכתבתי וחוזר וכותבו

מחדש בסגנון אחר שהדברים יובנו ברור ודבור על אופניו, ביום השלישי הנני כותב דבר חדש, ביום

הרביעי אני מוחקו וחוזר וכותבו בסגנון יותר טוב, ולכן נהנים מספרי, ישמע חכם ויוסיף לקח! הכותב

אינו צריך רק לשכנע את עצמו בדבריו, אלא בעזרת ה' יבוא זמן והוא יגדל יותר, יברור אוכל

מתוך אוכל, ויבחר את הדברים הטובים והיפים ביותר אשר להם משפט הבכורה ויוציאים

לאורה, וכן את הפסקים שיש בהם תועלת לציבור לא רק פלפולים בעלמא, על ידי כך יהיו דבריו

מקובלים וערבים לאוזן שומעת. שבת שלום (מעדני מלך)

היתה מצטערת ומבינה שחומרא זו מאוד חשובה לי, ובגללה נמנעתי שנה שעברה מלקיימה לכן עד יום מותה לא נהגתי בחומרא זו ע"מ שלא לצערה!!!

במסעותיו של הראשון לציון הגאון הרב יצחק יוסף לתפוצות, היה מצטרף אליו מלווה קבוע. לימים המלווה נשא אשה, בנסיעה הבאה הודיע לרב שהוא

מצטרף עימו. אך הרב סירב לצרפו עד שיביא אישור בכתב מרעייתו הטריה שהיא מאשרת לו לנסוע עם הרב!!!! ולא נחה דעתו גם לאחר המכתב, עד

שאמר לו המלווה מה הוא יביא לה מתנה מחו"ל כאשר ישוב ארצה. רגישותם של גדולי ישראל בנושא זה היא משום שהם יודעים את גודל

מעלתה. כיום שאין לנו את בגדי הכהן הגדול לכפר בעדינו עלינו להיות זהירים

שבעתיים בעניינים אלו. ובעז"ה בזכות אהבת חנים וכבוד הזולת נזכה לראות בימינו בבנין הבית

והגאולה השלמה וכה"ג בתפארתו. שבת שלום.

היהלום שבכתר

תארי לעצמך שנותנים לך לשמור שבוע על בנו של מרן הרב עובדיה זכר צדיק וקדוש לברכה - איך היית מארחת אותו? מה היית מראה לו ומה חוסכת ממנו? האם היית צועקת עליו? מתעצבנת? אולי הבית היה רגוע יותר ומסודר יותר? ואם הרב עובדיה בעצמו היה בא להתארח בביתכם לסוף שבוע, כיצד הבית היה נראה וכיצד את היית נראית?

מדוע? את מי אנו מכבדות? בשר ודם או את השם יתברך? התפקיד שלנו הינו לכבד כל אדם באשר הוא, כל אחד הוא צלם אלוהים. לא רק אדם חשוב. גם הפשוט שבפשוטים בעינינו שלנו הינו בריאה ייחודית של השם יתברך, לכל אחד תפקיד ייעודי המיוחד עבורו בעולם.

עם ישראל הינו מעין כתר גדול ומיוחד של המלך שמשבוץ ביהלומים רבים. כל יהלום מיוחד בצבעו, גודלו ומינו ואין לו תחליף. אם יהלום אחד חסר הכתר אינו שלם. המלך מחכה כל ימיו ליהלום שישבו למקומו ויבצע את הייעוד שלו. כל יהלום שונה מהאחר ומקומו מיוחד עבורו - אף אחד לא יבצע את תפקידו במקומו.

היהלום שלנו הינו חלק מיהלומים אלו. נבין כי הם יצירות של הקב"ה וצריך לכבדם, להקשיב לרצונם ולדיבורם ולא להשתיק אותם באמצע ולזלזל במחשבתם. להרבות את היצירה שלהם על ידי הקשבה גם לדברים ה"לא חשובים" שהם אומרים. לתת להם להרגיש את החשיבות והמקום הייחודי שלהם בבית. שולחן שבת זה זמן מבורך לתת לכל ילד את זכות הדיבור ולהתעניין בו גם אם הוא קטן בגילו או ביכולתו. לכבד את הילדים, לשותף אותם בעבודות הבית, להגדיל את נוכחותם ולא לקטוע להם את חוט המחשבה בכל פעם שמתחילים לדבר. כאשר ילד מרגיש חשוב, שמכבדים

ואוהבים אותו הוא לומד איך לכבד אחרים ובנוסף קל לו יותר להקשיב להורים גם ברגע שזה לא הכי מתאים לו.

"ואל אישך תשוקתך והוא ימשול בך" - הקב"ה ברא את הבעל בצורה שצריכה כבוד, למשול. היהלום שבכתר בצורת הבעל שלנו צריך הרגשת כבוד בכדי להתקיים. כל בעל רוצה לתת לאשתו, להרעיף עליה והאישה צריכה ללמוד לקבל. גבר רוצה להרגיש שהוא חשוב, שהוא מצליח לשמח את אשתו ולהצחיק אותה. הוא רוצה לדעת שכיף לה במחיצתו ושהוא חכם לדעתה. אישה חכמה תספק לבעלה את ההרגשה הזאת. לא לחינם הקב"ה יצר את הגבר שונה מהאישה. האישה זקוקה לתשומת לב, מחמאות, אהבה והגבר זקוק לכבוד. לידיעה שמכבדים את האמירה והדעות שלו ושמעריכים את העשייה שלו. בעל שנותן מעצמו למען הבית בדברים שבדרך כלל אשתו עושה הוא אוטומטית מצפה להערכה, למילה טובה. לשימת לב שזה לא כל כך פשוט לו כמו לאשתו. אישה חכמה רק תרוויח מאמירת תודה רבה, מהערכה ושבח על עמלו. לא יוריד מכבודה להעריך אותו ולא יוריד מערכה לומר תודה רבה. אדרבה - רק יעלה את דרגתה ואישיותה. אף אדם לא אוהב לתת ולתת ולא לקבל מילה טובה בתמורה, בסוף ימאס לו לתת. ברגע שכל יהלום תופס את מקומו הייעודי על הכתר ולא מנסה לקחת את מקומו של השני הכול בא על מקומו בשלום. ללא חילופי תפקידים בין האישה לגבר, כל אחד מבין את תפקידו ומשתדל לעשותו בלי לצפות מהשני אז הבית בפריחה. כל אחד מפנים שתפקידו ייחודי בעולם ואין לו זכות או יכולת לשנות את השני ויותר מכך, אין לו רצון לשנות אף אחד כי כל התפאורה של החיים היא הטובה ביותר עבורי. **שבת שלום!**

פנינים מהפרשה

"וְאַתָּה תִּצְוֶה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (כו, כ)

מכאן למדים אנו, כי אסור לו לאדם לקלל את עצמו, שהרי משה רבנו אמר "מחני נא", מתוך שמסר נפשו עבור כלל ישראל, ואף על פי כן זה עשה רושם, שלא יזכר שמו בפרשה זו - על אחת כמה וכמה אדם שעושה זאת מתוך כעס גרידא, ללא שום תכלית. וזהו כוונת הכתוב: "ואתה תצוה את בני ישראל", תספר להם את אשר אירע לך כתוצאה מזה שאמרת "מחני נא", ותזהירם לבל יוציאו מפיהם קללה על עצמם. (שפתי כהן)

"וְחֹשֶׁב אֶפְדֹתָו אֲשֶׁר עָלָיו קָמְעָשָׂהוּ מִמֶּנּוּ יִזְהֶה" (כח, ח)

ידוע שבמצווה "מחשבה טובה מצטרפת למעשה", ואפילו אם נאנס ולא עשאה, מעלה עליו הכתוב כאילו עשאה. וזהו שמרמז הפסוק "וחשב אפודתו" - מחשבה של מצוה, שמקשטת את האדם (אפוד פירושו קישוט), הרי היא "קמעשהו" - כאילו כבר עשה את המצווה. אך במה דברים אמורים, כאשר "ממנו יהיו" שרצה באמת לעשות את המצווה ורק נאנס ולא עשאה... (נחל קדומים בשם רבנו אפרים ז"ל)

"אֵת הָאוֹרִים וְאֵת הַתָּמִים" (כח, ל)

הגאון מוילנא פירש באופן נפלא את הויכוח בין עלי הכהן ובין חנה (שמואל א' א-ג, יד, טו) כאשר ראה עלי את חנה והנה שפתייה נעות וקולה לא ישמע, חשב אותה לשיכורה. על כך השיבה לו חנה "לא אדוני, אשה קשת רוח אנוכי". אמרו חכמינו, כי במילים "לא אדוני" נתכוונה לומר, שאין רוח הקודש שורה עלי. ועל "אשה קשת רוח אנוכי" אומר רש"י "כשרה". כשרה עלי תופעה נדירה כזאת, שאישה עומדת ומניעה בשפתייה, שאל באורים ותומים לדעת את פשר הדבר, והאירו האותיות ש' כ' ר' ה'. צירף מהן עלי את המילה "כשרה" וחשב אותה לשותיה. השיבה לו על כך חנה "לא אדוני" - אין רוח הקודש שורה עליך בעניין זה, שכן ציפת את האותיות לא בסדר הנכון, שהוא באמת "כשרה" - לפי שאני "אשה קשת רוח" בגלל היותי עקרה, כדוגמת אמנו שרה, שנצטערה על אשר אין לה בן...

סיפור לשבת

לפתע לחיים משותפים - עלולים להתעורר מחלוקות שונות ואי נעימויות רבות.

"אכן, כאשר השידוך כולו מתחילתו ועד סופו מתנהל כראוי על מי מנוחות - אין בני הזוג ומשפחותיהם נוטים לייחס משמעות כבדת משקל לאותם מכשולים קלים, לאותם קשיי בראשית טבעיים... הם מבינים כי אלו דברים שכיחים והגיוניים, אשר יחלפו מעצמם ברבות הימים..."

"לא כן הדבר כאשר ישנם אי אלו סימנים 'מבשרי רעות' במהלך השידוך... כאשר פרק מסויים בתקופה שבין האירוסין לחתונה אינו מתנהל בצורה חלקה, כאשר ישנן חריגות וחריקות, ולו יהיו הן קלות ביותר - הרי שכבר יש בהן כדי להוות בסיס לחששות, יסוד לתהיות, ומפתח להתבוננות שונה על כל המשך החיים!"

"אילו היה החתן עוזב את החופה בטרם נשברה הכוס - היו הסבתות תולות בכך כל קושי קטן בהמשך, כאשר הן מתייחסות לעובדה פעוטה כעין זו - כאל 'סימן מבשר רעות'... כאשר זאת הגישה, כאשר החששות והפחדים משפיעים על אופן ההסתכלות על החיים ועל הקשיים הקטנים הכרוכים בהם - הרי שיכולות להיות לכך השלכות מרחיקות לכת על שלום הבית ועל מידת האושר אשר תקבע לה משכן בבייתם של הזוג הצעיר!"

"את המצב הזה - רציתי למנוע" - סיים רבינו, והוסיף: לפיכך עמדתי בתוקף על כך שהכוס תישבר כמקובל לשמחת לב כל הצדדים, וכך נחה דעתי - בידיע כי הסרתי מכשול מדרכם של בני הזוג היוצא עתה לבנות את ביתו!!". [להתעדן באהבתך]

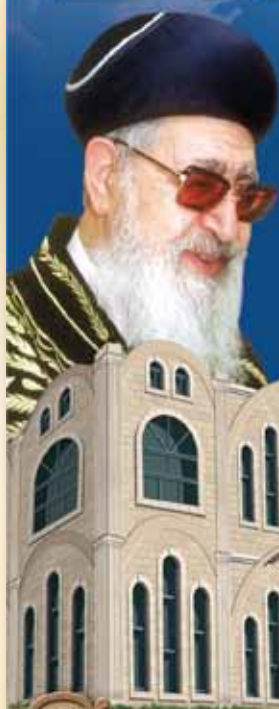
בשמחת נישואי אחד מבניו של רבי שמחה קוק שליט"א, שמחה בה השתתף מרן הרב שך - אירעה תקלה... הכוס אותה הכינו על מנת לשברה תחת החופה - היתה עשויה כנראה מזכוכית עבה מדי, ועובדה זו לא אפשרה לחתן לשבורה... לאחר מספר נסיונות כושלים - היו בנוכחים כאלו שביקשו לוותר על מנהג שבירת הכוס, מנהג אשר איננו מחוייב מבחינה הלכתית. אולם רבינו התעקש: "בשום אופן!" הוא אמר. "אין להמשיך בחופה - עד שתשבר הכוס!"

בלית ברירה, נתקבלה דעתו של רבינו. ציבור המשתתפים בשמחה נאלץ להמתין שעה ארוכה עד אשר הובאה כוס אחרת, כוס אשר נשברה בקלות לשמחת לב הכל. רבינו היה שבע רצון - וסדר החופה המשיך והתנהל כרגיל. עם תום החופה, לאחר שהחתן והכלה הובלו אל חדר היחוד ורבינו תפס את מקומו בשולחן ה'מזרח', פנה אליו אחד ממקורביו והקשה: "רבי! תורה היא - וללמוד אני צריך! מפני מה כה הקפיד רבינו על שבירת הכוס תחת החופה? הלא באמת אין זה אלא מנהג בעלמא - ולא חיוב גמור מדינא, ולעומתו עמד השיקול הנכבד של 'טירחא דציבורא'!" אלא שמאחרי החלטתו של רבינו - עמד כמו תמיד שיקול רב משמעות... וכך אמר רבינו לאותו מקורב:

"הסבור הינך כי מנהג ישראל הינו דבר של מה בכך, 'ענין' בעלמא - עליו ניתן לוותר במקום טירחא דציבורא? ובכן, טעות היא בידך! מנהג ישראל - דין הוא, ישנה חשיבות עליונה בהקפדה עליו, ואפילו במקום בו יש טירחא דציבורא - אין לסטות ימין ושמאל מהמנהג המקובל!! "זהו שיקול אחד!" - הסביר רבינו והוסיף: "אולם עליך לדעת - כי שיקול נוסף ישנו כאן, שיקול אשר ראוי היה לו שיכריע את הכף גם אילו היה הוא עומד לבדו כנגד טירחתם של הנוכחים כולם... שכן הלא ידוע, כי לכל זוג בתחילת דרכם ישנם קשיים מסויימים, כל ההתחלות קשות, וכאשר שני אנשים זרים להתרגל

המטר שלך לנצח נצחים

230 אנשים מאושרים כבר זכו ורכשו מטר בקרקע עולם לנצח נצחים.
קרקע עליה יוקם בית המדרש הגדול בבני ברק.

על שמו ולזכרו הטהור של אבינו רוענו אור עולם
מרן רבינו **עובדיה יוסף זיע"א**

אילו זכויות יהיו במטר שלך?

- 1,500 איש בשבוע משתתפים בשיעורי תורה
- 84 אברכים עמלים בכולל רבנות ודיינות
- 24 שעות לימוד תורה בבית המדרש
- חלוקת מזון ליתומים ואלמנות
- הפצת תורתו של מרן רבינו עובדיה יוסף זיע"א

המטר שלך לנצח נצחים מחכה לך, לא כולם יזכו.
נשארו עוד כמה מאות מטרים בודדים.

אולי אתה תהיה הזוכה המאושר?

כולל דיינות | שיעורי תורה
בימ"ד לתורה ותפילה
מרכז רוחני לקירוב בדרכו של מרן
חלוקת אוכל לעניים, יתומים ואלמנות

הנצח את יקירך
וקנה קניין נצח
במרכז הגדול המפיץ את
אור תורתו של מרן זיע"א

רחוב עוזיאל 41 בני ברק טלפון 03-8000770

המשך מאמר הרב יגאל

בשר רוקד, היתכן?

כל מי שמתבונן בנפלאות הללו פורצת זעקה מליבו, "מי ברא אלה?" "כמו שאמר הנביא בישעיה" שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה?" כיום אני יודע לענות על שאלה זו מיד, "בראשית ברא אלוקים את השמים ואת הארץ".

במשך השנים הבנתי שדרך הנשמה הטהורה שבקרב, אני יכול לראות את הבורא יתברך. ואם תשאלו איך? תשובתי היא, בכל צחוק או עצב, אהבה או שנאה, או רצון שמתעורר בתוכנו ניתן לגלות את הבורא יתברך דרך הנשמה שנתן בתוכנו. אין ספק שהצחוק והעצב האהבה והשנאה, אינם מגיעים מהבשר, הדם, והכימיקלים שבמוחנו, שהרי בשר לא יכול להיות שמח, וכן כימיקל שיהיה המתוחכם ביותר, אינו יכול לכעוס, לאהוב, או לרצות ממנו מסוים. אם תיקחו כוס ותניחו בתוכה מח של אדם, ותזרימו בתוכו דם יחד עם חמצן ובתוכו כימיקל של שמחה, כמה סיכוי יש שהבשר ירקוד משמחה?...

הדרך היחידה שבה ניתן להסביר את הרגשות שיש לנו בתוכנו, היא הנשמה הטהורה שנפח בתוכנו בורא העולמים, שהיא זו שחושבת, רוצה, שמחה ואוהבת. אם תחשוב על זה קורא יקר, איזה חלק בתוכך קורא ומבין את המילים שלפניך, בודאי שזה לא הדם שזורם לך במוח או תאי המח שעשויים בשר, מים, שומן, ושאר דברים, כיון שהם דוממים ללא יכולת חשיבה או כל דבר שקרוב לכך, רק דבר אחד יכול להבין, לנתח, לאהוב, לצחוק, או לכעוס, וזו הנשמה שנפח בנו בורא עולם.

ישנם מקרים שמוצאים הבדלים מהותיים בין שני אחים שנולדו לאותם הורים, עם אותה גנטיקה, האחד חכם מאוד וסבלן, והשני פחות חכם וכעסן. ומיד קופצת השאלה, הרי ההורים של שניהם הם אותם הורים, עם אותם גנים? והתשובה פשוטה: החלק האלוקי שבהם, שזאת הנשמה הטהורה שנתן בהם הבורא יתברך, שונה היא בתכלית אצל כל אחד מהם, ולכן הם שונים כל כך בחכמתם ובהתנהגותם.

(מתוך הספר "יגל ליבי בישועתך")

בשבח והלל להשם יתברך שמחים אנו להודיע כי יצא לאור הספר

"יגל ליבי בישועתך"

בנושאים אמונה וביטחון, שמחה בעבודת השם,
שלווה, סבלנות, וקנאה.

ניתן להשיג את הספר בטל: 03-8000770

